

KIOKAN

KAREL CUBECA

VYMĚŘENÝ
ČAS

edice
KIO KAN

Copyright © PaedDr. Karel Kostka, MBA, Ph.D., 2019
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.
Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Copyright © PaedDr. Karel Kostka, MBA, Ph.D., 2019
Redakční úprava Hana Porebská
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2019
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-176-1

POSTAVY

Allen Tragowicz – ředitel věznice v Tukatatto

Glen Carnegie – přírodovědec, vězněný ve věznici Tukatatto

Karra wa Kwanza – psychologka, první matka

Abed Loy – vězeňský psycholog

Kapitán Marvel Ka – šéf výzkumného týmu

Pet Nordic – vězeň, násilník

Poručík Barak – velitel letecké základny

Song – osobní strážce Karry

Seržant Rog – pilot

Kemal – starý muž znalý života na planetě Zemi

PROLOG

Země.

Náš domov.

Nepatrné smítko v nedozírných rozměrech vesmíru.

Smítko, na němž žili a žijí všichni, které milujeme, které nenávidíme, se kterými se setkáváme, které známe i neznáme.

Smítko pokryté z velké části vodou a z menší části pevninou, protkanou řekami a potoky.

Smítko, na němž kdysi dávno vyklíčil život ve svých roztodivných formách, aby jednou zase zanikl, a kde vědomí dalo nám, živým bytostem, schopnost myslet, prožívat a pamatovat si.

Smítko, na němž si lidské bytosti vybudovaly svůj osobitý svět plný ctnostných i hříšných životů.

Smítko, na němž se lidé navzájem milují i zabíjí, tvoří i ničí, smějí se i pláčou, dávají si metály a zavírají se do vězení.

Smítko, na němž v bezpočtu bitev prokázali vládci a generálové své pohrdání životy.

Smítko, na němž učitelé a rodiče po věky trousí moudrosti a hlásají, jak by měly mladší generace žít, aby se měly lépe než ty předcházející.

Smítko, na němž nové a nové generace přichází na svět a učí se jej poznávat, přičemž naslouchají především samy sobě.

Smítko, na němž vznikly tisíce a miliony sebejistých světonázorů, náboženství, iluzí a ideologií, aby po čase zanikly nebo se transformovaly v jiné.

Smítko, na němž revoluce odjakživa přinášely naděje a zklamání a v nichž jedna skupina lidí dokázala jinou skupinu s velkou krutostí a bezohledností zbavit života pro pouhopouhý názor či postoj.

Osamělé jemné smítko, které je ve vesmírném prostoru tak maličké a nepatrné, jako je na druhé straně obrovské a nepokorné lidské sebevědomí. Přitom naše individuální totožnost je jen podružná, dočasná a téměř nicotná ve vztahu k jednolitému proudu. Vědomí, které prorůstá vším bytím, veškerou existencí.

Osamělé smítko čelící odjakživa všem možným nebezpečstvím, aby dnes muselo odolávat i nám, myslícím lidským bytostem, toužícím vládnout všemu.

To smítko je naše matka i náš otec. Náš domov. Naše všechno.

To smítko je život, který milujeme, tvůrce i ničitel.

To smítko znamená já, my, tady a teď. Mohlo by znamenat i zítra, ale kdo ví, v jaké budoucí formě se vynoří...

Milí čtenáři,

v jedné ze svých minulých knih jsem napsal, že každý z nás je díky své duši starý statisíce či miliony let a je nositelem dávné historické zkušenosti. Že to, co v našich životech činíme a prožíváme dnes, jsou pouze opětovné a znovuobjevované zážitky a principy, které jsme již mnohokrát ve svých předcházejících existencích praktikovali a u nichž se snažíme o jejich přeformulování a dokonalejší podobu. Že ve své duši tak máme uloženy vedle svých i dějiny celého lidstva, přestože jako jedinečné vnímající bytosti existujeme pouhých několik desítek let.

Myslel jsem tím dávnou historickou zkušenost lidstva, získanou na naší planetě Zemi. Jenomže jsem se před časem vysoko v horách, v Dolomitech, nad tímto tvrzením zamyslel a myslí mi proběhla ještě o stupínek hlubší historie.

Opravdu se lidé objevili na Zemi po čtrnácti miliardách let jejího vývoje jako výsledný produkt evolučního procesu? Nebo je vážně stvořil Bůh a dosadil na Zemi silou své vůle? Nebo to bylo úplně jinak?

A když jsem tak přemýšlel, hlavou mi začal běžet příběh, který se mi tam objevoval už v dětství. Má v zásadě jednoduchou dějovou linku, která se dá vyjádřit velice prostě – nás, lidi na téhle planetě, spojuje původ – máme jednu jedinou společnou praprapra... babičku, všichni jsme tedy příbuzní. Pocházíme z jednoho kořene, přestože jsme se při překonávání dlouhé historické propasti pořádně rozkošatili.

Vzešli jsme z jednoho semínka, v němž bylo naprogramováno, co a jak s námi bude dál. Úplně stejným principem, jako když zasejeme do půdy třeba zrníčko pšenice, a v něm už je zcela jasně zakódována budoucí podoba celé rostliny.

Nechal jsem příběh plynout a on se mi v pár sekundách prohnal hlavou stejně, jako kdysi v dětství.

Podobných příběhů se mi v mysli vynořuje víc, ale tento byl čímsi specifický. Snad tím, že se odehrál v tak hluboké minulosti,

že dosáhl až před běžně uvažovaný počátek lidstva do jakési jeho předminulosti. Usadil se mi v paměti, a protože nechtěl zmizet, sedl jsem k pracovnímu stolu a napsal ho.

Třeba bude vedle mne zajímat i někoho dalšího, pomyslel jsem si.

Nebyl problém zachytit příběh jako takový, problém byl s názvy, kterým jsem nerozuměl a neuměl jsem si je k ničemu známému přiřadit.

Nezbylo mi tedy nic jiného, než abych převedl některé termíny a názvy do nám známých parametrů pozemského života.

Mé vyprávění tak není zcela autentické podle obrazů, které se mi vynořovaly v mysli, ale snad neztratilo až tak moc ze své podstaty, i když jsem terminologii a jazyk přiblížil současnosti.

A ještě musím dodat – kdyby se moderní genetika a genealogie nezaobíraly tím samým, čím se zaobírala moje archeotypální paměť či fantazie, tuhle knihu byste si nepřečetli. Ale dnes se analýza DNA stala mimo jiné i zázračnou cestou do lidské minulosti, v níž se vzrušujícím způsobem zrcadlí i cesta do budoucnosti.

A to už stojí za pozornost.

Už proto, že lidem pátrajícím po nejhlubších kořenech naší existence analýza Y-chromozomu a mitochondriální DNA napovídá a naznačuje to, čeho se dotýkám ve svých myšlenkách.

Naše fyzická existence se bez ohledu na to, zda žijeme v Evropě, Asii či Americe, odvíjí od jediného pradávného zdroje, i když slovo pradávný je možná příliš odvážné.

Tisíc let, milion let, sto milionů let, miliarda... v těchto časových veličinách není zase tak velký rozdíl, pokud je neměříme perimetrem jediného lidského života, jak nás k tomu nutí naše okleštěná individuální vědomí a naše nedokonalé smysly.

Zmíněný pradávný zdroj jsem nazval jednoduše – PRVNÍ MATKA.

A jestli vás zajímá, kdo mohl být tou PRVNÍ MATKOU, pak vám tato kniha nabízí jednu z možných variantních odpovědí.

Pokud se mne zeptáte, kolik variant existuje, nevím. Důležité ovšem je, abychom ty, které se vynoří v našich myslích, uměli sdílet, a nad těmi, které nás zaujmou, dokázali přemýšlet.

Lidský život je dlouhodobá záležitost, v průběhu dějin se mění jen kostýmy a kulisy. Lidé jsou ve své podstatě stejní, ať už žijí v současnosti nebo žili před desítkami či stovkami tisíc let. Nebo před miliony či miliardami let?

Jedna otázka tak střídá druhou... Na hledání odpovědí máme ovšem jen VYMĚŘENÝ ČAS, stejně jako ho má i život, o jehož zachování museli jeho nositelé častokrát bojovat na samé hranici mezi existencí a neexistencí.

A ještě drobnost. Kdybych měl odpovědět na dotaz, co je na našich životech nejpodstatnější, bez zaváhání bych řekl: „Samozřejmě myšlenka, protože právě ona tvoří realitu.“ Je to odvážné tvrzení, ale neznamená nic menšího, než že za všechno, co se v našich životech udá a stane, si můžeme sami.

1. DÍL

ZPRÁVY

Mars, 1659 let, 2 měsíce a 17 dnů před zánikem civilizace

Zpráva z tisku:

Vědci po dlouhodobém výzkumu pomocí genealogických grafů a s nimi spojených algoritmů dospěli k jednoznačnému závěru: Demonstrací výsledků, dosažených použitím genotypových dat získaných od současných žijících jedinců, propojených s informacemi o jejich současných i historických genealogických vztazích, se podařilo rekonstruovat významné části genomu jejich jediného předka. Získali a ověřili dostatečné množství chromozomálních fragmentů spojených s tímto jedinečným dědictvím po našich předcích, aby po dalších genetických analýzách, ověřeních a genealogických kontrolách dokázali, že všichni pocházíme z jedné jediné matky.

Toto zjištění část vědců odmítá, část je s nadšením podporuje.

Mars, 502 let, 3 měsíce a 12 dnů před zánikem civilizace

Zpráva z tisku:

Společnost je od nepaměti rozdělena na ty, kteří táhnou lidstvo vpřed, a na ty, kteří je strhávají ke stagnaci a rozpadu. Brzdí rozvoj překrucováním faktů, strašením nevědomých a jalovým

řečněním o rizicích, která jsou spíše výplody jejich bojácnych myslí než skutečným odrazem vědeckých poznatků. V jedné věci ale mají pravdu. Měli bychom zpozornět, když se zaposloucháme do jejich varování, že postupná devastace životního prostředí včetně narušování ozónové vrstvy patří mezi nejzásadnější problémy zasahující život i celou naši planetu.

Všichni víme, že mechanismus ozónové ochrany představuje jeden z nejzásadnějších principů napomáhajících udržet život v podobě, který se vyvíjí na naší planetě už miliardy let.

Nikdo nezpochybňuje fakt, že ultrafialové záření, jehož kratší vlnové délky 180–300 nm jsou pro život nebezpečné, nelze brát na lehkou váhu. UV záření dopadá na svrchní vrstvy atmosféry a ve výškách 10 – 60 km nad povrchem Marsu se setkává s molekulami kyslíku. Energie tohoto UV záření rozbíjí dvouatomové molekuly kyslíku na jednotlivé atomy, které jsou vysoce reaktivní a agresivně reagují s jinými dvouatomovými molekulami kyslíku a tvoří molekulu tříatomovou – ozón.

Jenomže energie ultrafialového záření s vlnovou délkou větší, pohybující se okolo 250–300 nm, ozón zase rozkládá. Tento proces je obousměrný, je harmonicky vyvážen a záření, jehož energie se takto v reakcích kyslíku a ozónu přemění na teplo, pak nemůže dopadat ve velkých objemech na povrch Marsu a poškozovat živé organismy.

Ozónová vrstva tak tvoří přirozený deštník rozptýlených molekul ozónu nad povrchem Marsu, které zachycují ultrafialové záření, a na povrch planety dopadá jen jeho přiměřené množství, které netlumí fotosyntézu rostlin, nepoškozuje sítnice očí ani nepůsobí negativně na zdravotní stav kůže živočichů včetně nás, lidí.

Jenomže náš průmysl ve velkém produkuje chlorované a fluoroované uhlovodíky a ty aktivně reagují s ozónem a po reakci se opět uvolňují, jeden atom chlóru tak může poškodit až několik desítek tisíc molekul ozónu. Kdybychom neučili protiopatření, může se stát, že ultrafialové záření by mohlo vážně poškodit křehkou rovnováhu prostředí a života na Marsu.

Zatím se není čeho obávat, ale měli bychom si na UV radiaci dávat pozor. A nejenom na ni.

Mars, 175 let, 6 měsíců a 14 dnů před zánikem civilizace

Zpráva z tisku:

Většina pobřežních ledovců na krajním severu a krajním jihu sahá do hloubky více než 200 metrů pod hladinu moře. S tím souvisí fakt, že ledová voda se rozprostírá výše než zmíněných 200 metrů. Těsně pod ní pozvolna protékají teplé proudy vody o teplotě 2 až 7 °C.

Nejhlouběji ponořené části ledovců přímo vystavené teplejší vodě pak tají stále rychlejším tempem. Je pravděpodobné, že pokud tento proces bude akcelarovat, zvýší se hladina moří nejenom o několik centimetrů, ale přímo o decimetry a budou zaplavovány nejnižší položené části pevniny.

Mars, 134 let, 2 měsíce a 23 dnů před zánikem civilizace

Zpráva z tisku:

Navzdory opatřením k nápravě pokračuje globální oteplování, stále rychleji tají ledovce a zvyšuje se vodní hladina moří. Ekologická situace je podle vědců i ekologů kritická, mnoho let se promarnilo planým řečením, šance na zmírnění dopadu se snižují a praktické řešení je v nedohlednu.

Světové klima je stále méně předvídatelné.

Hurikány, povodně, požáry, zemětřesení, prudké bouře a dlouhodobá sucha, to vše rok od roku představuje stále běžnější kolorit každodenní existence.

Politické špičky se problémem zabývají, ale v zásadě jej neřeší, protože na prvním místě jsou hlasy voličů, a většinu voličů tvoří ta část populace, které jsou globální problémy mnohem vzdálenější, než jejich každodenní život. A v něm se chtějí mít dobře. Hned. Pořád. Vzdálenější budoucnost neřeší, protože se jich přímo nedotýká.

Mars, 108 let, 4 měsíce a 23 dnů před zánikem civilizace

Zpráva z tisku:

Zabití jakéhokoli tvora obdařeného myslí je a bude od následujícího roku považováno za vraždu.

Veškeré živočišné produkty určené jako potrava pro lidskou populaci a masožravce budou již navždy produkovány prostřednictvím průmyslové výroby.

Proč zabíjet živé tvory, když dokážeme vyrobit jakoukoli potravinu k nerozeznání stejnou, jako to dosud uměla jen příroda?

Nejedná se pouze o maso, ale i o všechny související potravinové řetězce, které dnes dokážeme syntetickou formou vyrobit v identické podobě, v jaké je lidstvo po tisíciletí získávalo z těl živočichů.

Nyní již žádná myslící bytost nebude trpět brutálním usmrčováním, neboť syntetická produkce je zcela bezbolestná a není vázána na vědomí a emoce.

Mars, 96 let, 5 měsíců a 4 dny před zánikem civilizace

Zpráva z tisku:

Ve vesmíru se podle posledních výzkumů nachází mnoho vyspělých inteligentních civilizací. Je otázkou, jak je možné, že jsme se s nimi dosud nedokázali spojit (nebo oni s námi). Možná jsou s námi nekompatibilní, možná nemají o spolupráci s námi zájem, možná jsme jen jejich pokusnou kolonií...

A možná jsme, my lidé a naše společnost, jen hrou jakéhosi superobřího kvantového počítače, který nám, malým jednotkám v prostoru, udělil privilegium sebeuvědomování. Jsme pouhými stíny skutečné existence, naprogramovanou simulací, v níž sice můžeme něco málo ovlivnit, ale to podstatné, jako čas a prostor, je nám dáno, a mimo časoprostorové kulisy nemáme možnost nahlédnout.

A také se ptejme, jak je možné, že naše galaxie není přeplněna vyspělými technologiemi. Protože kdyby nějaké jiné civilizace existovaly, měli bychom je přece nacházet, nebo alespoň objevovat stopy po nich.

Vědci přesto neztrácejí naději, že pokud existují, jednou se nám podaří kontakt navázat, a že to povede ke zlomu a prudkému rozvoji života na Marsu.

Je málo pravděpodobné, že by nás zvenčí kontaktovala civilizace stejná, jako je ta naše. Přes to všechno jsou kosmologové přesvědčeni o tom, že ve vesmíru žije spousta technicky i společensky vyspělých inteligentních civilizací, jenom jsme dosud nenašli způsob, jak se s nimi spojit.

Otázkou je, zda by to mělo smysl, protože je pravděpodobné, že stejně jako ta naše jsou i vzdálené civilizace postiženy krátkozrakostí a vrozeným syndromem sebezničujících tendencí.

Mars, 44 let, 7 měsíců a 3 dny před zánikem civilizace

Zpráva z tisku:

Dvaadvacetiletý autista Glen Carnegie se stal natolik nebezpečným pro současnou společnost, že byl odsouzen na doživotí. Jeho protispolečenská činnost vyústila pamfletem útočícím na samou podstatu lidské pospolitosti.

Jsme si vědomi toho, v jakém obrovském nebezpečí se život na Marsu nachází. Nicméně vědecký pokrok je na dostatečně vyspělém stupni a vědci si se současnou obtížnou civilizační a ekologickou situací jistě poradí.

Šířit mezi lidmi paniku, psát o konci civilizace a o zániku lidského rodu v nynější složité situaci není ničím jiným než šířením poplašných zpráv a bezprecedentním útokem na všechny slušné a pracovité lidi.

Mars, 42 let, 5 měsíců a 18 dnů před zánikem civilizace

Zpráva v interní svodce pro ministra spravedlnosti:

Trestanec Glen Carnegie byl po sérii nedodržování trestního režimu v domácím vězení a několikeré demontáži ochranných čipů, které se dopouštěl v rozporu s pravidly svého odsouzení, policií zadržen a převezen na příkaz soudce do Tukatatto, nejstřeženějšího vězení na světě.

Jedná se o archaické zařízení, postavené v horách v nadmořské výšce 4 800 metrů, určené pro nenapravitelné útěkáře a pro zločince nejtěžšího kalibru.

Jde o jediné zařízení, kde se ještě pořád dodržují historická pravidla vězeňství – vězni jsou drženi v uzamykatelných místnostech, přičemž ostraha vězení není svěřena pouze technologickým zařízením a robotům, ale část ostrahy vykonávají samotní lidé.

V současné době, kdy se lidstvo otrásá v neklidu a chaosu, jde o přesvědčivý důkaz toho, že společenské struktury jsou pod kontrolou a bezpečnostní složky Marsu mají schopnost dostat nebezpečná individua mimo dosah slušných a disciplinovaných lidí.

Glen Carnegie představoval svými názory, které vypouštěl jako jed (dokud nebyl eliminován), mezi nejnebezpečnější společenské štváče a rozvraceče.

Katastrofické vize o konci života na Marsu nikomu nepomohou. Lidská civilizace má dostatek odborníků i nástrojů k tomu, aby se její život v řízeném, poklidném a harmonickém duchu nadále rozvíjel ve prospěch našich dětí a dalších následných generací.

Mars, 39 let, 4 měsíce, 5 dnů a tři hodiny před zánikem civilizace

Zpráva z tisku:

Obrovský a převratný průlom ve vědě.

Tisíciletý sen lidstva o spojení umělé a lidské inteligence se dočkal naplnění. V jedné lidské hlavě tak po banálním chirur-

gickém propojení lidského mozku s umělou inteligencí může synergicky působit a efektivně komunikovat lidská mysl s počítačovými databázemi, sdílet parametry, napojovat se na informační sítě a vyhledávače. Evolučním vývojem by lidstvo k takovým mentálním schopnostem člověka, rozšiřujícím nejenom jeho schopnosti, ale i samotnou realitu, nikdy nedospělo.

Mars, 28 let, 3 měsíce, 27 dnů a šest hodin před zánikem civilizace

Zpráva z tisku:

Informační a technologické systémy, které v posledních desetiletích převzaly základní operace v řízení lidského společenství, zaznamenávají největší krizi v historii.

Důvod je znám: Magnetické pole, které trvale slábne stovky let, ztrácí v současnosti magnetickou sílu generovanou geodynamem umístěným v samém srdci naší planety, a sluneční vítr ho tak stále více zplošťuje.

Jestliže před stovkami let sahalo až dvě stě tisíc kilometrů od planety, dnes je v některých místech vzdáleno sotva pár tisíc kilometrů.

V kombinaci s porušenou ozónovou vrstvou jde o enormní rizika pro život, na která musí intelektuální, odborné a politické špičky rychle reagovat a přijmout nezbytná opatření.

Závažná zjištění vyvolávají další a další otázky, na které lidé chtějí po příslušných místech konkrétní odpovědi.

A samozřejmě – požadují od odpovědných úřadů a osob i kompetentní a rychlé kroky, které povedou k nápravě věcí.

Magnetosféra Marsu po miliardy let nedovolovala zásadní většině elektricky nabitých částic slunečního větru dostat se na povrch planety, protože nabitě částice musely při svém pohybu sledovat siločáry magnetického pole.

Magnetosféra Marsu tak byla základním hraničním ochranným faktorem povrchu planety, bez kterého by život nebyl možný.

Vědci se snaží simulovat a predikovat na řadě zařízení další vývoj, ale jak se zdá, vyhlídky nejsou dobré. Elektricky nabitě částice, vrhané slunečním větrem, způsobují obrovské výpadky technologií na naší planetě, nemocnice kolabují pod náporom pacientů, kteří žádají urychlené odstranění implantovaných mikropočítačů ze svých mozků, a to nejenom pro jejich nefunkčnost, ale zejména pro bolesti, které mají tendenci šířit se z hlavy do celého těla.

Vrací se lidstvo zpátky k původnímu nerozšířenému lidskému rozumu, osvobozenému od uměle implantované inteligence?

A blíží se doba, kdy naše planeta přestane disponovat tím, co jí umožňovalo rozvíjet na svém povrchu přirozeným způsobem inteligentní život?

Mars, 11 let, 2 měsíce a 20 dnů před zánikem civilizace

Příkaz náměstka ministra bezpečnosti:

Allenu Tragowiczovi, řediteli věznice Tukatatto.

Do věznice Tukatatto je přidělena jako psycholožka Karra wa Kwanza, při nástupu se prokáže řádným jmenovacím dekretem ministerstva bezpečnosti.

Bude pracovat jako asistentka psychologa Abeda Loye s právem vlastního výzkumu. Zajistěte pro ni ubytování a pracovnu.

Více v další depeši později.

2. DÍL

OSUDY

Mars, 11 let, 2 měsíce, 18 dnů a šest hodin před zánikem civilizace

„Pojď sem, Karro, rychle,“ volal muž středního věku, sotva otevřel vstupní dveře domu. „Karro!“

Pohledná, nepříliš vysoká a štíhlá brunetka s velkýma hnědýma očima vystrčila hlavu nad schodištěm a překvapeně pozvedla obočí: „Co se děje? Nebýváš tak brzy doma.“

„Karro, rychle se sbal. Nepokoje už jsou i tady u nás. Armáda i policie to přestávají zvládat. Rabuje se, násilnosti jsou...“

„Co to říkáš, tati?“

„Násilnosti! Něco takového si ani neumíš představit. Spousta mrtvých, ne nemocných, ale zabitých...“

„Zabitých!“ zvolala vyděšeně. „Myslíš mrtvých lidí, které...“

„Ano, které zabili jiní lidé.“

„Ale něco takového už staletí není možné, přece...“

„Není čas na řeči. Máš patnáct minut na sbalení. Vezmi si jen nejnnutnější věci a já tě odvezu na bezpečné místo.“

„A co máma?“

„O mámě nevím. Spojení není funkční, satelity se zbláznily, všechno se hroučí. Nečekaný nápor slunečního větru způsobil odliv kyslíku z atmosféry, magnetické pole planety je narušeno už do takové míry, že nás přestalo chránit, a hlavně – ženou se další bouře, jaké jsme nikdy nezažili. Ozónová vrstva je děravá

a rozpadlá na cáry, do pár měsíců může být všechna vegetace spálená. Voda je čím dál kyselější, ale to víme roky, takže...“

„Jsem sbalená za chvíli, dopovíš mi to potom. Zkoušej ještě volat mámě. Prosím! Volej pořád, určitě se ozve...“

Mars, 11 let, 2 měsíce, 18 dnů a pět hodin před zánikem civilizace

Karra neztrácela čas.

Naházela do kufru oblečení, boty a přezůvky, pár nejoblíbenějších věcí, hygienické prostředky a drobnosti, které považovala za natolik důležité, že by jí po nich bylo smutno.

Překotně sklopila víko, a protože nešlo dovřít, posadila se na ně a několikrát poskočila.

Jen co zámek zapadl, zvedla zavazadlo ze země a běžela za otcem.

„Pojď, mizíme,“ zvolal, když ji uviděl.

Vyběhli před dům, Karra vhodila kufr na zadní sedadla vozdla a otec se mezitím posadil za řídicí jednotku.

„Jedem!“

Jenomže vozidlo nereagovalo.

„Krucí,“ zaklel, „zrovna teď...“

Několikrát se pokusil nastartovat, ale ozývalo se jen klapnutí spínače. Dál nic.

„Tati,“ zavrtěla Karra hlavou, „nepojedeme. Nemáme energii.“

„Krucí,“ vzdychl otec znovu a podíval se na ni unavenýma očima, „magnetické dráhy jsou vyřazeny, telefony jsou hluché, hodinu od hodiny je to horší. A teď se ještě podělají i dopravní prostředky. Jak se tam dostaneme?“

„Kam? Řekneš mi konečně, kam jedeme?“

Zavrtěl hlavou, pak sáhl do tašky a podal jí plastovou kartičku: „Máš tam všechno nahráno. Jsi vědkyně a budeš se věnovat výzkumu...“

„Výzkumu?“ zvolala překvapeně. „Jaká vědkyně? Ani jsem nedokončila vysokou školu. Je mi dvacet let, víš to? Jaký výzkum bych mohla a kde...“

„Čert seber výzkum, potřebuji tě dostat do bezpečí, výzkum jen předstírej. Pro vědce pořád platí přednostní právo...“

„Kde, kde ho mám předstírat? Copak myslíš, že nepoznají... lhát je nepřípustné... to je podvod... zavřou nás... mě i tebe ... tati...“

„Vládne chaos,“ přerušil ji, „a zklidnění je v nedohlednu. Každý se začíná starat jen o sebe. V lidech se probouzí agresivita a dávné pudy se vynořují jako přízraky. Desítky let člověk nezabil zvíře a nevztáhl ruku na jiného člověka, a teď se na ulicích zabíjí jako za starých věků. Pár let, co se příroda zbláznila, a lidstvo je jako zbavené smyslů. A poslední dny s tím slunečním větrem a rozpadem ozónové ochrany, nevím Karro, co bude dál. Ale pro tebe chci bezpečí a drobná lež může znamenat záchranu...“

„Tati, nikdy není tak zle, aby nemohlo být i bez lži zase líp.“

„Nebo hůř. Pojď,“ vzal ji za ruku a současně odsunul její kufřík stranou. „Vyrazíme pěšky a snad najdeme něco, co nás tam dopraví.“

„Kam?“ zeptala se znovu a sklonila se pro kufřík.

„Uvidíš. Nech se překvapit. Zařídil jsem vše potřebné u strýce Jakka. Dělá na ministerstvu, vždyť víš. Je to zcela bezpečné místo, daleko od běsů, které se zmocňují lidí.“

Vyrazili rychlou chůzí.

Na jeho prosby, aby nechala kufr kufrem, reagovala podrážděně: „Bez svých věcí nikam nejdu.“

Jejich dům stál ve vládní čtvrti, která byla dobře hlídána, ale tolik ozbrojených mužů v uniformách, kolik jich tu bylo teď, ještě neviděli.

„Mají cvičení nebo co?“ zeptala se.

„Obávám se, že ne. Tohle je válka Karro.“

„Tati? Co říkáš? Co je to za slovo? Války skončily před stáletími, jsou odrazem nevyspělé...“

„Jsou přirozeným vyústěním lidského protiventství, jen jsme je na čas potlačili, a teď jsou zase zpátky. Člověk je ve své podstatě predátor, a jestli jsme si mysleli, že definitivně o své dravčí instinkty dávno přišel, mýlili jsme se. Probouzí se nejenom instinkty, ale i zlo, hluboko uložené v každém člověku...“

„Měli bychom se bát?“ optala se naivně.

Příkývl: „Jen hlupák se nebojí násilí a války. A ty jsi nejchytřejší žena, kterou jsem kdy poznal, chápej...“

„To si o své dceři myslí každý táta.“

„Jenomže každý táta není odborník a víš, že já se na univerzitě zabývám lidskou myslí a něco o tom tedy vím. Ale už nemluví, řečmi se zbytečně oslabujeme.“

Vzal jí z ruky kufr a zabručel: „Dej to sem, nebo se ztrháš. Žádná věc není tak důležitá, jako život, a my se s tím krámem budeme jen zdržovat.“

Až teď si uvědomil, jak je zavazadlo těžké.

Povzdychl a zavrtěl hlavou.

Dobře věděl, že jejich životy pomalost ohrožuje, ale rozhodl se respektovat její přání a táhnout kufr dál.

Z rychlé chůze přešli do běhu, a když se dostali na návrší, táhnoucí se od vládní čtvrti směrem k horám na severu, užasli.

Všude, kam jen oko dohlédlo, byly vidět požáry a spáleniště.

Ve vzduchu se vznášelo a vířilo plno kouře, a jen proto, že prudký vítr vanul od hor směrem k té strašlivé apokalypse, necítili pach spáleniny příliš intenzivně.

„Tati, co se to děje?“ zastavila se a cítila, jak se jí zmocňuje děs.

Hluboce a rychle dýchal, sotva popadal dech, tak jenom pokrčil rameny a pak zavrtěl hlavou: „Obávám se, že to nikdo neví.“

Mlčeli a dívali se dolů.

Když se trochu vzpamatoval, dodal: „Lidstva se zmocňují démoni a hrouťí se řád, který držel společnost pohromadě. Karro, jestli se včas...“

Najednou vedle nich cosi vybuchlo.

Oba uskočili stranou a Karra se rázem ocitla v náručí svého otce.

Pokusil se ji chránit, zešíroka ji obejmul, ale další detonace už se neozvala, a tak sevření povolil.

„Nevím, co to bylo,“ zašeptal zmatený její chvilkovou intimní blízkostí, které odvykl, když před pár lety přestala být dítětem, „musíme dál.“

„Kam?“

„Dál. Co já vím. Dál.“

Vzal ji za ruku a přinutil k běhu.

Kdo ví, proč si lidé odjakživa myslí, že někde jinde, než jsou teď, musí být líp.

Mars, 11 let, 2 měsíce, 18 dnů a dvě hodiny před zánikem civilizace

Vznášedlo kruhového tvaru dosedlo neslyšně na zem.

Otevřel se vnější uzávěr, pak i vstupní dveře, ze kterých svižně vyběhl mladý muž v uniformě.

„Pane, co pro vás mohu udělat?“

„Jsem vám vděčný, majore, že jste reagoval na moji prosbu. Jaké štěstí, že jste nás našel. Prosím, prosím, dopravte moji dceru do věznice Tukatatto. Má tam úkol, který z nejvyšších míst...“

„Dobrá. Pan Jakko mi naznačil... Víc nepotřebuji vědět. Čas je teď drahý.“

„Do věznice?“ zvolala Karra údivem, který rychle střídal děs:

„Chceš mě zavřít v Tukatatto?“

Od malička slýchala o tomto místě jen to nejhorší.

Peklo.

Smrdutá díra v horách.

Kamenný hrad, v němž se krčí, nacpané na sebe, temné kobky plné vlhkosti a chladu.

Kamenná relikvie hrubých a nelítostných časů.

Odkladiště lidí, jejichž mysl byla prosycena nejhoršími lidskými představami, nepatřícími do současné vyspělé společnosti.

Odporný odkaz na minulost. Právě on se měl stát její budoucností?

Že by se otec ze všeho, co se dělo kolem, pomátl?

Do Tukatatto umísťovali nejstrašnější a nejodpornější zločince z celého světa.

Poté, co byly slavnostním aktem zrušeny státy a celý Mars se stal jednotnou planetou se stejnými právy a povinnostmi pro

všechny lidi, stala se právě Tukatatto skládkou nejhoršího lidského odpadu.

I proto byla zbudována vysoko v horách v nepřístupném terénu.

Zachovala si tradiční historický ráz primitivního vězeňství pro nejhorší lidská individua, která se, kdo ví proč, ještě občas rodila, přestože program genetického výběru byl na vysoké úrovni a neměl nic takového připouštět.

Kdo byl v Tukatatto vězněn? Šlo vesměs o zločince odsouzené na doživotí, neschopné nápravy.

Kdysi dávno v prehistorii by byli takoví jedinci odsuzováni k trestu smrti, ale ten už zůstal jen historickou zmínkou o barbarství lidí minulých věků.

Nebylo obávanějšího místa na Marsu než Tukatatto, a zrovna sem měla zamířit?

Zlý sen, tohle nemohla být skutečnost...

„Tati,“ zalapala po dechu, „copak nevíš, čím je Tukatatto?“

„Dnes paradoxně nejbezpečnějším místem na planetě. Ano, vím, hnusnou kamennou dírou v horách, nacpanou zločinci a lidmi strašlivých povah. Ale je to budova z betonu a kamene, odolává smrtícímu záření z kosmu a vůbec, je mimo dosah společnosti, která se zbláznila. Nic lepšího jsem pro tebe nemohl najít. Nejbezpečnější prostředí se díky svému charakteru stalo nejbezpečnějším, je dobře chráněno zvnějšku i zevnitř a je nedostupné hordám šilenců, kteří masakrují Mars,“ pronesl omluvně.

„A to poletíme...“

„Poletíš, Karro. Nemohu s tebou, musím najít mámu a mám také povinnosti na univerzitě.“

„Nikam neletím,“ křičela pod návalem emocí a pokusila se dát na útěk. „Sama už vůbec ne...“

Chytil ji za ruku, sevřel její zápěstí velkou silou a přitáhl k sobě.

Ještě nikdy se k ní tak hrubě nezachoval.

„Karro, prosím, jsi dospělá žena. Miluji tě. Vidím se v tobě od chvíle, kdy ses narodila, nosil jsem tě v náručí a nedovolím, aby ti někdo ublížil. A lidé si teď ubližují navzájem. Jako ni-

kdy předtím. Nikde není bezpečno. Musím najít mámu. Musím udělat spoustu věcí. Prosím, odleť s majorem, přijmi místo psycholožky v Tukatatto. Všechno jsem domluvil. Až se všechno přežene, přijdu si pro tebe. Přísahám. Nic lepšího pro tebe udělat nemohu. Dokud fungují aspoň vznášedla, musíme...“

„Nemám čas,“ přerušil jej major nekompromisně, „letíme.“

„Tati?“ vyhrkly jí z očí krupěje průzračných slz: „Tati, pozdravuj mámu. A přileťte za mnou, prosím. Co nejdřív to půjde. Slibuješ?“

„Přileťme, neboj,“ utřel jí slzy na tváři a letmo ji políbil. „Zase bude líp. Drž se.“

„Taky se drž, tati, mám tě ráda. Oba vás mám ráda, tebe i mámu.“

„Mám tě rád.“

Podal jí zavazadlo a zvedl ruku na pozdrav.

Major pokynul a Karra zamířila do dveří stroje.

Kufr vlekla s sebou, ale jeho váhu vůbec nevnímala. Vnímala pouze váhu okamžiku.

Jen letmo se ohlédla a mávla.

Otec se usmál a zamával také.

Když se vznášedlo dalo do pohybu, ještě rychle pohlédla z okénka dolů a uviděla postavu otce, která se stávala tím, jak se vzdalovali, stále menší a menší, pak šmouhou, pak nepatrnou tečkou, smítkem v prostoru...

To bylo naposledy, kdy ho spatřila.

Přesněji, kdy spatřila někoho ze své rodiny či ze svých dosavadních přátel.

Mars, 11 let, 2 měsíce, 17 dnů a 22 hodin před zánikem civilizace

„Za chvíli přistaneme,“ upozornil Karru pilot.

Pokývala hlavou, jako že rozumí, a vyhlédla z okénka.

V dálce uviděla vysoké hory, které se stále rychleji přibližovaly. Jejich štíty byly zasněžené, v údolích se válela mlha, a když se přiblížili ještě více, uviděla spousty koryt, které zřejmě vyhloubily laviny.

„Támhle,“ ukázal pilot na jednu z hor. „Vidíte? To je Tukatatto.“

Neviděla nic, jen šedé skály a sníh. Až po chvíli si všimla nepatrných pravoúhlých tvarů, které příroda obvykle sama neumí v takovém rozsahu na skalním úbočí vytvořit.

Pilot si všiml jejího pohledu a poznamenal: „Ano, díváte se správným směrem. Akorát nevím, jestli vám mám závidět, nebo vás mám litovat. Je to odporné místo, ale snad tam ještě platí nějaký řád. Nikdo neví, jak to dopadne tam dole, kde se všechno hroutí. Hrůza, kam jsme se dostali. Asi vám víc závidím, než že bych vás litoval. Otec vám našel skvělý úkryt...“

„Tukatatto je docela malé,“ pronesla překvapeně, „jen pár domků...“

„Nevěřte tomu, co vidíte. Vzdálenost zkresluje. Jde o velký areál. Normálně bych o tom mluvit neměl, ale párkrát jsem v něm byl. S eskortou jsme sem dopravovali nebo odváželi vězně. A protože pan Jakko ví, že sem trefím i se zavázanýma očima, pověřil mne tímto letem. Věřte mi, raději bych zůstal tady s vámi, stranou od hrůz dole, a nevracel se, kdyby to bylo možné. Jenže to možné není, tak vlastně jen zbytečně mudruju.“

Jak se vznášedlo přiblížilo ke skalnatému úbočí a zahájilo přistávací manévr, dala pilotovi za pravdu. Každým metrem kdy klesali, se Tukatatto jakoby rozrůstalo.

Budovy jí najednou přišly obrovské, nepatřičné ve skalním koloritu kolem. Byly v kulisách velehor cizorodým prvkem, ale to už vznášedlo dosedlo na nádvoří, a tak zanechala úvah nad tím, čemu stejně nerozuměla a s čím nemohla nic nadělat.

„Děkuji, majore,“ usmála se na pilota a pokusila se zažertovat. „Pěšky bych to tak rychle nezvládla jako s vámi.“

Usmál se na ni: „Právě proto je to Tukatatto. Nikdo se jen tak nedostane ven, ani dovnitř. Natož pěšky! Mějte se hezky.“

„Ještě jednou díky. A šťastný let zpátky. Ráda bych se vám nějak revanšovala, až se příště potkáme...“

Mávl rukou: „Kéž bychom se ještě někdy potkali. Ale jestli to půjde se vším tak jako dosud, vidíme se naposledy.“

„Člověk musí být optimista...“

„Můj optimismus pomalu dospěl do stadia,“ přerušil ji, „kdy se začínám radovat z toho, že všechno nejde ještě hůř, než jsem si původně myslel.“

Zasmála se: „Ale sem jste mě dopravil rychle a bezpečně. To si zaslouží trochu uspokojení a radosti, ne?“

„Kdybych mohl, vystoupím tu s vámi a dolů už se nevracím, jak jsem říkal,“ mrkl na ni.

„Kdybych mohla, odletím s vámi dolů,“ oponovala.

„No vidíte, a to máme být optimističtí, když nejde jedno ani druhé.“

„Optimismus chce kus odvahy,“ poučila ho. „Jen pesimisté se schovávají za...“

Obrovský poryv větru vrazil otevřenými dveřmi do vznášedla a odhodil Karru stranou.

„Neuhodila jste se?“ vykřikl překvapeně.

Byl na rozdíl od ní přivázán bezpečnostními pásy, a tak mu poryv nijak ublížit nemohl.

„Ne,“ zavrtěla hlavou. „Jen jsem se lekla. Už mizím, nebo v té vichřici nevlétnete. Nějak se horší počasí. Mějte se a pozdravujte dole.“

Vyklonila se ze dveří, seskočila ze schůdků, natáhla se pro kufr, který si nad ně před okamžikem přistavila, a vzápětí zamířila k postavě, jež jí šla naproti.

„Žijí tady vůbec normální lidé?“ bleskla jí hlavou absurdní otázka, ale hned ji zahnila.

Za okamžik už stála naproti neznámému muži, který jí naznačil, ať ho následuje.

Přikývla na souhlas, ale ještě se rychle obrátila k vznášedlu, aby zamávala pilotovi. K jejímu překvapení už bylo vznášedlo i s pilotem pryč. „Teda ten odfrčel,“ neodpustila si poznámku.

„Kdyby to šlo, odfrčel by odtud co nejrychleji každý,“ zabručel její nový průvodce a utáhl si šálu kolem krku, aby mu neuletěla ve vichru. „Zajímalo by mě, který idiot vás sem poslal...“

„Jak to myslíte?“ přerušila ho.

„Copak vy nevíte, doktorko, že Tukatatto je nejhorší místo k životu? Že nic horšího už nikde ve vesmíru neexistuje?“

Pokrčila rameny.

Doktorko! Ten člověk ji opravdu oslovil doktorko!

Nebyla přece doktorka, jen nedostudovaná psycholožka. Otec asi trochu zalhal, asi trochu víc, než si původně byla ochotná připustit. Ale zatím nijak nereagovala, rozhodla se počkat, kam se situace posune.

„Tukatatto je prdel světa, nežije se tu, ale jen přežívá ze dne na den. Čas se táhne jako lepidlo. Jo, jsme přilepeni na skále a marníme své životy v ubohých kobkách jako zvířata, vězni i dozorcí, všechno jedno, stoka civilizace...“

Rozhodně nešlo o povzbudivá slova, ale věděla, že se s tím vším, o čem muž hovořil, musí vypořádat. Jinak by sem přece nepřišla. Táta věděl, proč ji sem poslal, a táta, ten pro ni vždycky udělal jen to nejlepší.

Sledovala postavu před sebou a pomyslela si: Idiot! Jak jen může říci, že horší místo ve vesmíru neexistuje? Neví, co se děje tam dole, v civilizovaném světě?

Znovu si vzpomněla na otce.

Táta patří mezi nejobdivovanější osobnosti světa, blesko jí hlavou.

Nikdy nepopírala, že na něj byla hrdá. Co jen dostal ocenění a medailí, kde všude přednášel a těch spisů, které napsal!

Na kolika univerzitách mu vstojí tleskali, kolik rozdal svých podpisů a kolik lidí mu psalo obdivná slova...

A ten člověk označí jejího otce jako idiota. Netuší, o kom mluví. Zavrtěla hlavou.

Věděla, že se nesmí nechat rozhodit. To by nebyl dobrý začátek pobytu v této skalní díře, ve které ji chtěl otec poskytnout úkryt před zlobou celého světa.

Mars, 11 let, 2 měsíce, 17 dnů a jedenáct hodin před zánikem civilizace

Allen Tragowicz seděl v pohodlném, ergonomicky dokonalém křesle a sledoval zprávy ze světa.

Sledoval je možná příliš silné slovo, protože informační systémy na Marsu se doslova den za dnem hroutily a to, co bylo

možné ještě vygenerovat, byly spíše střípky událostí, odehrávajících se dole, jak se tady na Tukatatto říkalo normálnímu životu pod horami.

Zbytek si bylo možné jen domýšlet.

Každopádně šlo o zprávy neuvěřitelné, nepochopitelné a šokující.

Svět se pomátl, ztrácel své opěrné sloupky, po staletí budované lidskou společností, aby jednou bylo líp.

A najednou bylo hůř.

Allen Tragowicz byl ředitelem věznice v Tukatatto už pětadvacet let a poprvé se cítil se svým údělem spokojen.

Kdysi byl na tuto pozici jmenován v podstatě za trest – tehdy, když se to stalo, pracoval jako velitel policie v nevelkém, sotva padesátitisícovém městě, a patřil nejenom mezi nejmladší velitele, ale i mezi nejschopnější.

Často byl dáván ostatním za příklad – v jeho městě vládl pořádek a řád, policie byla ctěná a vážená, on sám byl zván do nejvyšší společnosti.

To vše platilo až do chvíle, kdy se stala neslýchaná a odsouzená věc. Navázal intimní vztah se svou sekretářkou.

Stalo se to celkem záhadně, vždyť už řadu generací platil přísný zákaz pohlavních styků mezi lidmi i mezi některými zvířaty.

Tento primitivní rozmnožovací úkon byl zcela nahrazen moderními způsoby reprodukce, které probíhaly pod přísným dozorem vědců ve speciálních reprodukčních ústavech, kde se dbalo na sterilní čistotu a dokonalou hygienu, a kde se vhodnou kombinací vajíčka matky s pečlivě vybranou spermií otce nechal uzrávat v reprodukčním vaku, plně nahrazujícím dělohu, nový živý jedinec.

Pohlavní pud byl u lidí a vybraných živočichů postupně od generace ke generaci utlumován pomocí farmak, injekcí či dávkovacích čipů, později i modernějšími metodami.

Útlum byl povinný už proto, že navozoval ve společnosti harmoničtější a klidnější vztahy prosté konfliktů, po tisíciletí vyvolávaných pohlavním puzením a s ním spojenými emočními poruchami vyústujícími v lásku, závist, žárlivost a nenávisť.

Každý si mohl zvolit způsoby, formy a metody útlumu, v tom byl každý jedinec zcela svobodný.

Protože věda přicházela se stále pokročilejšími a sofistikovanějšími preparáty, stal se útlumový program akceptovanou součástí lidského života, kterou skoro nikdo nezpochyboval.

Tak, jak člověk musel jíst, vyměšovat, dýchat či spát, tak musel i korigovat své hormonální dispozice k přirozenému pohlavnímu rozmnožování.

Přesto se pořád „pro jistotu“ několika schválenými způsoby namátkově kontroloval u náhodně vybraných osob potenciální hormonální tlak, schopný vyvolávat archaické pudové pochody, a tím i tendence k nežádoucímu společenskému vztahovému napětí.

Zmíněná oblast života se tímto mechanismem dostala zcela pod kontrolu. Ale jak se ukázalo na příkladu Allena Tragowicze, slovo „zcela“ není úplně přesným označením stavu.

Právě u Allena se příroda nenechala zatlačit do defenzivy a probudila latentní síly v oblasti, která už byla podle většiny populace navždy vyřešená.

Sekretářka byla zpočátku Allenovými milostnými aktivitami zaskočená a několik měsíců trpělivě snášela jeho primitivní způsoby chování.

Stále častěji ji po pracovní době hladil a líbal, po čase ji dokonce svlékal a laskal její tělo velmi nevybíravým a neslušným způsobem.

Zcela ji ovšem vyvedl z míry poté, kdy se pokusil proniknout do jejího těla svým pevným penisem, který vypadal příšerně. Nikdy nic tak nevhledného neviděla.

Už z pohledu na jeho mužství se jí dělalo špatně.

Vůbec netušila, co má dělat, jak se má bránit.

Allen se stával neodbytným, a své záměry začal praktikovat dokonce i uprostřed pracovní doby, když byla příležitost a zůstali spolu sami.

Jak pobuřující, myslela si zpočátku, a jak hloupé a trapné. A jak nekonečně sprosté a primitivní.

Kolikrát jen se bála, styděla, třásla nervozitou, přesto nedokázala přivolat pomoc, i když byla pevně rozhodnutá...

Jenomže si začala zvykat, a nakonec se rozhodla pomoc nevolat, protože se kupodivu přestávala den za dnem cítit ponížená, ale naopak nepochopitelně a zvláštním způsobem povznesená.

Nerozuměla tomu, co se v ní odehrávalo.

Nechala si dokonce od Allena amatérsky odstranit implantát, uvolňující dle přesně nastaveného dávkování tlumící hormonální látku do jejího krevního řečiště.

Proč se měnil její pohled na ty zpočátku odporné a směšné věci, které byly tak nevybíravé, a přece v sobě měly cosi vzrušujícího, co nedokázala popsat?

Sama byla překvapená, jak se stal najednou pohlavní styk příjemný, zvláště s tak hezkým, přitažlivým a inteligentním mužem, jakým Allen bezesporu byl.

Nicméně, chtěla být, a také byla, součástí policejního sboru, jehož nejzákladnějším úkolem bylo chránit řád mezi lidmi a poskytovat jim ochranu a bezpečí.

Ale mohla tuto vizi naplňovat, kdy sama s velitelem páchala nechutnou trestnou činnost, kterou měli u ostatních lidí potírat? Kdy se spolu pářili tím nejprimitivnějším způsobem, připomínajícím zvířata v pravěku?

Navíc nebyli ani snoubenci, ani manželé, ona měla doma muže a on manželku, a oba páry už uvažovaly o tom, že navštíví reprodukční kliniku, kde jim budou odebrána vajíčka a spermie a kde budou vypěstováni pod dohledem odborníků jejich vlastní potomci.

Nelegitimní intimní vztah naplněný zakázaným souložením dokázali tajit více než dva roky, ale pak přišla hloupá náhoda, kdy byli přistiženi přímo při kopulaci v Allenově kanceláři. Na jeho pracovním stole!

Velitel, který je přistihl, byl naštěstí současně jeho strýcem, a tak neměl potřebu věc hned ventilovat a žádat exemplární potrestání.

Hledal nějaké řešení, které by neznamenal Allenovu ztrátu cti, a samozřejmě i pracovního místa u policie.

Jak už to bývá, náhoda nebyla zase tak úplnou náhodou. Již několik měsíců si všimal, že synovec tráví v zaměstnání neúměrně dlouhou dobu.

Nedalo mu to a rozhodl se mu domluvit, protože člověk si má život také užít, nemá se v něm udřít k smrti.

Proto právě toho večera, kdy Allen zase zůstal v práci dlouho po pracovní době, vypravil se za ním s předsevzetím konečně mu mezi čtyřma očima vysvětlit, že pro mladého muže existují i jiné možnosti seberealizace než jenom práce a práce.

Jaké bylo překvapení, když uviděl v Allenově kanceláři přes prosklené okénko ve dveřích jeho kanceláře tu neuvěřitelnou věc, o které bylo zakázáno mluvit a psát, natož ji praktikovat!

Zpočátku nemohl popadnout překvapením dech, a když ho popadl, podlomily se mu nohy.

Dvě nahá těla se přímo před ním oddávala na stole čemusi, o čem samozřejmě slyšel, ale nikdy by si nepomyslel, že něco takového uvidí na vlastní oči.

A to se ti dva u toho smáli, vzdychali, lepili se na sebe, a... dokonce se jim to snad i líbilo... jak příšerné a odpudivé... a hlavně nezákonné a pobuřující... a ještě v prostorách policie... ostuda pro celou rodinu... pro celou policii...

Nemohl se dál dívat.

Allen byl zločinec.

Velitel místní policie a zločinec!

Strašlivá ostuda!

„Sám jsem tě jmenoval a ty ...“, hlesl a vkleče si vzal hlavu do dlaní.

Bylo jasné, že až tu událost ohlásí, a ohlásit ji musel (jako velitel regionální policie musel naplňovat zákony stůj co stůj), tak sám skončí jako pochůzkář.

Vždyť Allena prosadil, dohodil mu místo, za které by jiní...

Špatně ho odhadl, špatně analyzoval jeho předpoklady a nedokázal při testech diagnostikovat jeho očividnou poruchu osobnosti. Právě existence pohlavního pudu byla jednou z nejhorších poruch, jakou bylo možné si představit.

„Zrovna v naší rodině,“ šeptal vyděšeně.

Velitel plně odpovídá za své podřízené, o tom nemůže být sporu, uvědomoval si.

Chtěl vpadnout do Allenovy kanceláře a učinit s okamžitou platností těm jejich nechutnostem přítrž, ale nedokázal to.

Naopak – jako zloděj se vyplížil z policejní budovy a zamířil domů. Celou noc nezamhouřil oka a přemýšlel.

Prozřetelnost.

Dosud netušil, co to slovo znamená, ale najednou jeho význam pochopil. Jakoby prozřetelnost uhodila ze samého nebe. A přímo do jeho pracovního stolu!

Na obrazovce mu totiž následující den hned po příchodu do práce blikala zpráva s označením naléhavosti: NEJVYŠŠÍ PRIORITY.

Měl plnou hlavu Allena a byl připraven neprodleně napsat kulantně do svodky pro své nadřízené, čeho byl včera večer svědkem, a pokusit se to nějak racionálně okomentovat, ale zprávu s označením NEJVYŠŠÍ PRIORITY nemohl odsouvat na potom nebo dokonce ignorovat.

Vzdychl a začel se.

Když dočetl, pokrčil rameny a zabručel: „A co já s tím? Copak já... moment, moment...“

Vrátil se očima k větě, která mu utkvěla v paměti, a přečetl si ji ještě jednou: „Je třeba brát v potaz, že vhodnou osobou pro funkci ředitele věznice bude člověk se zkušenostmi z policejní práce, který nemá žádné příbuzenské ani přátelské či jiné vazby na kohokoli z ostrahy či z klientů věznice v Tukatatto, a který má praktické zkušenosti se zločinným chováním a jeho potíráním.“

Intuice mu rozjasnila rozum a jeho myšlení se stalo hlubším a pregnantnějším.

Allen má praktické zkušenosti se zločinem, pomyslel si. Současně nemá žádné vazby na nikoho ve věznici...

Opravdu vzala do svých rukou osud Allena Tragowicze prozřetelnost?

Nebo spíše jasnozřivost?

Najednou mu bylo jasné, co má dělat.

Rázem zapomněl na věty, které chtěl psát do svodky, ale nechal si spojit generála Buttlera, který byl pod zprávou podepsán.

Buttler byl jeho spolužák z univerzity, a tak ho hned po spojení neoslovil předepsanou formulí, ale řekl mu kamarádsky dávnou přezdívkou: „Artere.“

Chvíli bylo ticho a pak se zcela neoficiálně ozvalo: „Ty zastranej zmetku, už ses mi neozval pěkně dlouho. Co potřebuješ? Něco důležitýho, jinak bys nevolal, mám pravdu?“

„Artere, jak to, že jsi generál a já...“

„Vždycky jsem byl cílevědomější než ty, proto jsem generál. To máš tak, chytřejší zůstávají dole, zatímco my blbci se škrábeme nahoru, a nakonec se tam i dostaneme, abyste vy dole měli koho kritizovat. My méně inteligentní a méně nadaní jsme šikovnější a praktičtější než vy šprti, v tom tkví celá věc.“

Oba se zasmáli a chvíli se častovali narážkami, které jim uvízly v paměti ještě z dob studií.

„Artere, jestli můžu vážněji, posílal jsi na policejní oddělení žádost o návrhy na kandidáty na ředitele do Tukatatto. Mám jednoho skvělého kandidáta, mohl by tam ihned odjet i se svojí ženou. Je to opravdu mimořádný policista...“

„A víš, že se tam zahrabe na celý život? Že tam nemůžeme normálním způsobem nikoho dostat? Že je to jedno z nejméně vhodných míst k životu, kam nikdo nechce a kam nakonec dokopeme jen lidi za trest?“

„Jistěže vím, ale to mu bude vyhovovat, on...“

„Koho máš na mysli?“

„Allena Tragowicze.“

Chvíli bylo ticho, jakoby se přerušilo spojení.

Pak se generál, kdoví proč, zeptal šeptem: „Tvůj synovec?“

„Ty víš, že je můj...“

Zase bylo pár vteřin ticho, než generál povzdechl: „Jistěže vím. Proč ho chceš uklidit do tak šíleného místa? Co provedl? Udělal ti něco? Neříkej mi, že...“

„Nechci teď, prostě, myslím si, že by mu to místo sedlo. A na rovinu – ano, v něčem mne zklamal a já bych si to rád nechal zatím pro sebe. Když si vyzkouší práci v Tukatatto, bude to pro jeho život velmi přínosné.“

„Když myslíš, budu o tom uvažovat. Ale ta práce není na měsíce, je na roky. Jinak nemá smysl se do ní hrnout, nebudu hledat za pár týdnů nového ředitele. Obávám se, a říkám to jen ze starého kamarádství, jinak bych byl rád, že mám kandidáta, že pro tvého synovce tam rozhodně není perspektivní uplatnění...“

„Artere, nechci být zlý, uvažovat je málo, dej mu to místo, vždyť víš, nebyl bys dnes tím, kým jsi, kdybych ti tehdy u zkoušek nepomohl a nenapovídal...“

Generál vybuchl upřímným smíchem: „Jo, to nebyl. Sakra, tobě nějak jde o to, aby Allen zmizel v té hnusné smradlavé díře.“

„Uděláš to pro mě? Artere, prosím, víš, že jsem tě nikdy o nic neprosil.“

„Dělat ředitele ve věznici má i své výhody, když už chceš synovce tak mermomocí na to místo dostat. Když se člověk v noci probudí, nemusí lézt z postele jenom proto, aby se podíval, jestli nezapomněl večer zamknout dveře. Tam jsou dveře zamčené pokaždé a desetkrát se to kontroluje. Ne za den, ale každou hodinu.“

„Artere...“

„A taky přijde do styku s všelijakými lidmi. Jako třeba s manželkami trestanců. Jedna z nich došla za bývalým ředitelem věznice s prosbou, jestli by jejímu muži nemohl dát nějakou lehčí práci, že on je stále vyčerpanější. Ředitel jí řekl, že lehčí práci nemá, vždyť její muž jen utírá stoly v jídelně. A ona nato: Mně říkal, že noc co noc kope až do rána nějaký tunel...“

Generál se rozhlýkal smíchem a chvíli nebyl schopen mluvit dál. Až po chvíli dodal: „To je jen fór, ale dobrý, co říkáš?“

„Artere, ty ses vůbec nezměnil. Samé srandičky, ale já mám o Allena starost. Jak vůbec víš, že Allen je můj synovec?“

„Ve své pozici musím vědět všechno. Vždyť jsem Allenovi dával vyznamenání, nepamatuješ?“

„Takže má před ostatními uchazeči konkurenční výhodu. Nemýlím se, že?“

„No, v jistém smyslu mýlíš. Zatím totiž žádní konkurenti nejsou. Nikdo zevnitř Tukatatto se podle předpisů ředitelem stát nemůže a zvenčí se nikdo nehlásí. Pochybuju, že se nějaký takový šílenec najde. Sakra, ví tvůj synovec, kam jej chceš...“

„Neví, ale bude rád souhlasit.“

„Bože můj, zajímalo by mě, co ti udělal.“

„Nic mi neudělal. Jde mi jen o jeho dobro.“

„Buď jsi blázen ty, nebo já. Ale toho hochu je mi už teď líto. Na druhé straně nemusím vědět všechno, abych se nezbláznil.

Zdraví především. Když o to tolik stojíš, tak ho na tu VIP adresu pošlu,“ vzdychl generál. „Ale normálně bych to neudělal ani svému největšímu nepříteli, je ti to jasné.“

„Je. A díky.“

„Rozhodně nemáš za co.“

Tak se Allen Tragowicz stal před pětadvaceti lety ředitelem věznice.

Jak jen ty roky utekly!

Měl za sebou v Tukatatto spory život plný donekonečna se opakujících rituálů.

Manželka ho opustila nedlouho po přestěhování do věznice (nebylo se čemu divit, sama v mužské věznici žít nedokázala a nemohla, a vztah na dálku nefungoval), a tak tu žil nudným životem starého mládence.

Několikrát se zkraje po nástupu do funkce pokoušel z pozice ředitele odejít, najít si obyčejnou práci mezi normálními lidmi, ale vždy se nechal přesvědčit, že jeho působení zde, v nejtvrdějším vězení světa, je ve vyšším zájmu, a že právě zde prospěje společnosti nejvíc.

Uposlechl, neodešel nikam, a i proto ho manželka opustila.

Samozřejmě měl své služební vznášedlo a mohl mimo pracovní dobu trávit čas, kdekoli se mu zachtělo.

Zpočátku mizel z věznice pokaždé, kdy to bylo jen trochu možné.

Potřeboval se uvolnit a zbavit svěřací kazajky starých kamenných zdí, jejichž tloušťka se počítala na metry. A ty betonové hradby kolem!

Častokrát přemýšlel nad tím, kdo toto pevné stavení vysoko v horách kdysi postavil a k čemu původně sloužilo.

Údajně šlo o prehistorické vojenské opevnění, ale kdo ví.

Nyní tu byla věznice a všechny informace o historii Tukatatto byly tedy nedostupné, protože by mohly vést k ohrožení bezpečnosti.

Poté, co ho opustila manželka, zůstával čím dál častěji ve svém bytě na okraji věznice u hradeb, pod kterými vězela obrovská propast.

Měl tam přenádherný pohled na štíty hor a na hluboká údolí, která se táhla až k obzoru. Někdy si připadal, jako by bydlel v nebi, a skutečně začínal mít pocit, že je nad vším tím dole povznesen.

Zvláštní niterné rozpoložení osobní svobody začal mít rád.

Nic z problémů ze světa pod horami se ho nedotýkalo, žil ve svém vlastním, klidném, pravidelném, uspořádaném a velice bezpečném, což může znít absurdně.

Ale kde jinde panoval tak propracovaný řád, denní režim, a kde všechno probíhalo podle jednoznačných pravidel, které nikdy nikdo neporušoval?

Jako by se tu zpomalil a občas i zastavil čas, kdežto tam dole, mezi lidmi, čas pádil jako splašený.

Na svoji sekretářku nikdy nezapomněl, ale už ji po nástupu do funkce ředitele Tukatatto nikdy nespatriil.

Kolikrát se jen pokoušel se s ní spojit, ale zdálo se, že úplně zmizela.

Skutečně podivné – svět prošpikovaný informačními technologiemi mu ji nedovolil najít. Přišlo mu to nepochopitelné a bláznivé.

Nejdříve si myslel, že se jí něco stalo, ale při jedné z návštěv doma mu strýc důvěrně sdělil, že byla povýšena a zařazena do přísně utajované jednotky a že je a bude nedosažitelná.

A taky mu sdělil mezi čtyřma očima strašlivou věc – že ví o jeho prostopášném a trestném chování, které se sekretářkou páchal, a že do Tukatatto byl převelen jen na jeho přímluvu proto, aby nemusel být souzen a tvrdě odsouzen. Aby hanba ne-utkvěla na celé rodině.

Až tehdy naplno pochopil, proč byl tak nekompromisním a rychlým způsobem vmanipulován do pozice ředitele věznice.

Strýc potřeboval Allena uklidit někam, kde ho ruka spravedlnosti nechá na pokoji.

Víc mu neřekl, ale i to, co bylo sděleno, bohatě stačilo.

Trápil se tím hodně dlouho, ale všechno jednou přebolil.

Ze svých snů ale svoji sekretářku vypudit nedokázal.

Teď mu bylo lehce přes šedesát, což sice nebyl nijak závratně věk, ale přece jen už neměl v těle ani v mysli tolik výbušnosti a tužeb naplňovat velké cíle a vize jako dřív.

Na svůj osamělý život si zvykl a věznice Tukatatto se stala jeho skutečným domovem.

Nebyl zvyklý, že ho z přemýšlení něco vytrhává, vždyť tady všechno běželo den co den v zaběhaných algoritmech, které byly prakticky neměnné, ale teď se stala výjimka: ozvalo se zaklepání na dveře.

Pohlédl tím směrem a dálkovým ovladačem je otevřel.

„Dobrý den, pane řediteli. Jmenuji se Karra wa Kwanza, jsem psycholožka a mám u vás pracovat.“

Vešla sympatická mladá žena, ještě skoro dítě, vlekla s sebou velký kufr a tvářila se ustaraně.

Neměli sem poslat nějakou starou bábu? Z depeše vyčetl, že má jít o zkušenou psycholožku a nějaký výzkum, či co... Všude byl takový chaos...

Rychle nahlédl do depeše ještě jednou, obdržel ji teprve včera a vlastně si ji podrobně neprostudoval, a už sem vtrhla vetřelkyně...

Jak bylo psáno, měla přijít vědkyně zabývající se zkoumáním lidské psychiky v prostředí nesvobody a omezené možnosti pohybu, což nejpřísnější věznice dokonale naplňovala.

Cílem jejího výzkumu mělo být, na základě pozorování, rozhovorů a studia osobních karet vězňů, zjištění, zda má pobyt ve vězeňském prostředí vliv na psychiku člověka, a pokud ano, jak se projevuje či jaké jsou příčiny poruch... sakra, na to nepotřebuje nikdo nic pozorovat, to je jasné, přece se ví, že z každého vězně se po pár letech ve vězení stává magor, z některých je psychopat už po pár měsících...

Někdo ji sem jen uklidil, stejně jako kdysi mě, napadlo ho, jinak by sem nikdy tak okouzlující slečna nepřišla.

Co provedla? Že by taky, jako kdysi já...

Zíral na ni jako na zjevení a vypadal jako naprostý hlupák.

Dokonce zapomněl zavřít pusu.

Od doby, kdy musel opustit svoji sekretářku, nikdy tak krásnou ženu nespátřil.

Vzpomínka na bývalou milenkou ho i po těch letech bolestně zasáhla, ale nedal na sobě nic znát, usmál se a podal příchozí ruku.

Šlo sice o archaický zvyk, ale při zvláštních příležitostech jej dodržoval, a tohle zvláštní příležitost bezesporu byla.

Nakonec – kdo jiný než on by měl stanovovat pravidla, kterými se v Tukatatto všechno řídí? Byl zde ředitelem, velitelem, učitelem, hromosvodem i soudcem v jednom.

Karra na chvílku zakolísala, ale pak mu ruku podala.

Doteky mezi lidmi byly ve vyspělé společnosti brány jako neslušnost a narušení intimní zóny, a to nejenom mezi cizími lidmi, ale i mezi manželi.

Naštěstí se tento princip společenského styku příliš nedodržoval, neboť člověk je tvor společenský a společenský život prostě doteky přináší.

Navíc Tukatatto není normální svět, uvědomila si. Asi tu bude hodně věcí jinak a to, co se jinde provádí skrytě a tajně, tady půjde dělat otevřeně.

Zatím se bránila, aby si na Allena Tragowicze učinila názor, ale působil jako docela klidný, vyrovnaný a pohodový typ člověka.

Jako by jí viděl do duše, řekl: „Vím, není to hygienické, ale dotek lidí tak nějak sblížuje. Zvláště tady, v našem horském hnízdě, odtrženém od života tam dole. Jsme hodně daleko od normální společnosti, jsme vysoko, skoro v nebi, a tak si můžeme dovolit i nějaké výjimky oproti normám, nemyslíte?“

„Otázkou je, co je normalita,“ přikývla a pousmála se. „Dotek je přirozená tělesná i psychická potřeba. Komu dotýkání chybí, má našlápnuto k abnormálnímu vývoji. Řekla bych, že dnešní lidstvo je nedomazlené, bojíme se jeden druhého pohladit nebo obejmout, aby si to někdo špatně nevykládal, a tak i když žijeme mezi lidmi, současně žijeme ve fyzické izolaci, která přechází i v izolaci psychickou, a to má spoustu negativních důsledků pro jedince i pro společnost.“

„Páni,“ neudržel se a neskrýval překvapení, „víte, že jsem takto nikdy neuvažoval? Mluvíte jako nějaká učitelka.“

„Člověk nemusí zrovna učit ve škole, aby mu došlo, že trpíme dotekovou absencí a frustrací, nedostatkem lidské blízkosti a intimity, láskyplného kontaktu, doteku s blízkými osobami. Vy, já, všichni lidé, jsme nedomazlení a dychtiví po kontaktu.“